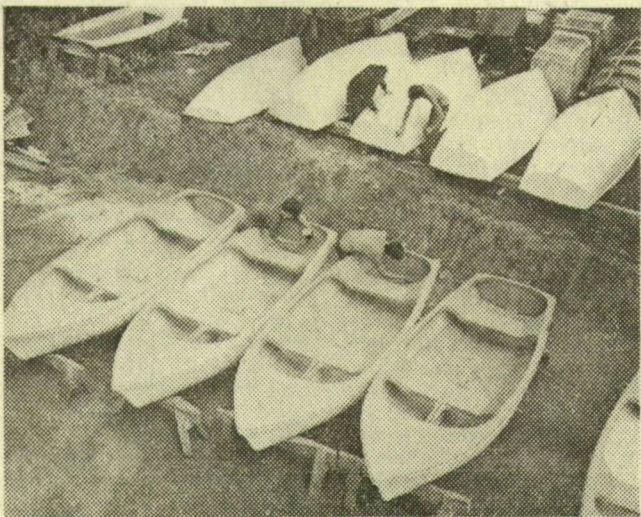

Elutazott a kubai küldöttség

Kedden elutazott a kubai élelmiszeripari küldöttség, amely Ceasar Valdivia, az élelmiszeripari miniszter első helyettese vezetésével tartózkodott Magyarországon. Búcsúztatásukra a Ferihegyi repülőtérén megjelent Földes László mezőgazdasági és élelmészügyi miniszterhelyettes és Floreal Chomon, a Kubai Köztársaság budapesti nagykövete. A küldöttség hasznos tapasztalatcserét, tárgyalásokat folytatott hazánkban, (MTI)

Hajók külföldre

A többszörösen kitüntetett balatonkenesei Sirály Műanyagfeldolgozó Ktsz. poliszter üvegszálból készült motoros és vitorlás versenyhajói eljutnak a világ minden országába. Népszerűségük cka a kiváló minőség, az esztétikus külső és kiemelkedő menettulajdonosság. Évenként 300 hajót készítenek, s ezek 90 százaléka külföldre kerül. Képünkön: festik az új hajótesteket.

Segítsünk Algyőnek!

A Tisza első tetőzésekor írtunk az algyői Tisza sorról. Szivárgó víz tette tönkre az itt élők apró házait, le kellett bontani mindet. Nehéz volt megérteni a károsultaknak, hogy az a ház, amely évtizedek óta szállást adott nekik, lakhatatlan még akkor is, ha nem rogyott össze, és javítani azért sem lehet, mert azon a területen évről évre fenyegethet a veszély. Egyetlen lehetőség a társadalmi segítséggel felépítendő új ház.

Újságok hasábjain olvastuk, televízióban láttuk napról napra, hogy a szabolicsai veszedelmében hogyan nyújtotta minden elképzelést túllépítő gyorsasággal segítő kezét az egész ország. Biztosító és Vöröskereszt, vállalatok, szövetkezetek és sok ezer adakozó segítségével áradata sietett letörölni elpusztult falvak lakóinak könnyeit. Áz az ár ellen, emberi összefogás áradata az árvíz ellen. Ezeknek a soroknak a honosítását keresem Algyőn is, de sajnos nem találok. Igaz, hogy itt nem pusztult el a falu, csak néhány utca, ott is csak a ház, a berendezés megmaradt. De aki földél nélkül maradt, egyforma a bánata. Az az érzésem, hogy a szabolicsai párhuzam Algyőn úgy módosul: szivárgó vizek áztatták szét a házakat, nem rohanó ár mosta el, mintha ennek tempóját követné a segítség is, mert az is csak szivárgó. Tanácsai dolgozók, a falu károsult népével szinte éjjel-nappal kapcsolatot tartó elnök és a sok ember gondját-baját nyakába vállaló Barna Mihályné erősíti, hogy nem egyedül az én érzésem ez.

Ne keressük a párhuzamokat és különbségeket. Járom a leendő új portákat. Aki házának maradék törmelékét kihordta ide a falu szélére a kukoricásba, és itt tesz-vesz napközben, annak én kevés vagyok a megnyugtatóra. Hiába mondom legjobb meggyőződésemmel, teljes hitemmel, hogy az ígért megvalósul, és mire ránk köszönt a tél, tető, lakható tető lesz mindenkinek a feje fölött. Most, e néhány sorral is azoknak üzenem, akikkel beszéltem, hogy ennek az ígéretnek garantált fedezete van. Igaz, szüntesztá igazság, amit a tanácsnál mondanak.

Vessék el a gondolatot is, hogy a tanácsiak és a vízűgyiek összeszövetkezésének áldozataiként kerültek ki a házukból, mert itt más megoldás nem volt. Fogadják el öreg házu helyett az ígért, kezdő szép új házat. Nyugodjanak meg az öregek, mert nekik valóban nem kell törleszteniük. Ne féljenek azok se, akiket most aggodalom gyötör, hogy a kölcsön válalásával gyermekük nyakába varrnak adósságot, hiszen annyi pénzért bárki szívesen fogadna olyan szép házat, amelyet most a tervekben választanak maguknak. Az egész társadalom ügyel, hogy az őszinte ígért később se kanyarodjon el semerre.

Ami a dolgok hivatalos oldalát illeti, kristálytisztá minden. Az OTP szervezi az építkezést, kulcsátadásig gondoskodik a 45 család új házáról. Építőipari vállalatok biztosítják hozzá az anyagot, munkát és a kötelező határidőt. Készen van a közművesítési terv, készül a víz ki felé, hogy építeni lehessen, ott szorgoskodik a DAV, hogy gépek dolgozhassanak majd. Az újat teremtő nagy munka alapja tehát megvan. Szívom magamba a híreket, hogy tovább adhassem, de nem tudnám becsukni a fületem a panaszok előtt sem. A hét közepén a megkérdettek közül még senki nem tudta megmondani, a porta melyik sarkára kerül a háza, mikor kezdik az építést. Ilyen sóhajtasok hallatszotak: bizonytalanságban vagyunk, teljesen bizonytalanságban; nincs, aki intézze a mi dolgunkat; mindenki hallgat, nem reménykedtetik madjnm semmibe az embereket, és ehhez hasonlók.

Telefonon tudtam meg tegnap Oláh Sándor tanácselnöktől, hogy ezen a téren lényeges előrehaladás történt. A megyei pártbizottság közbe lépésére három szakembert adott az építési osztály, ők megadnak minden tőlük várható segítséget.

Bajbajutottak követeként kérem azokat, akiket ez a kérdés illethet: segítsünk többet Algyőnek. Tudom, hogy fölépül az új ház, de a tájékoztatás, a várakozás, a romok fölötti kényszerű télenység lelkeket öröl. Többnyire öreg lelkeket. Legyen emberünk, aki hiteles szóval nyugtatni tud. A nagyközség

kétezer küldötte jött el, első ízben többek között japán, mexikói és kanadai városok képviselői is. A magyar delegáció is népes volt, 14-en képviseltük a hazai városokat.

— *Hogyan dolgozott a kongresszus?*

— Először a hivatalos beszámolókat hallgattuk meg a kongresszusok közti munkáról, majd két napig a munkabizottságok szekciók szertint üléseztek. A szekciók politikai és információs, vá-

rosfejlesztési, kulturális együttműködési, kétnyelvű oktatási és más kérdéseket vitattak meg. Az ezeket követő plenáris ülésen került sor a bizottságok beszámolójára és a felhívások elfogadására.

— *Politikai eredmény?*

— A fő téma a béke és a biztonság megszilárdítása volt. A kongresszus határozata szerint a világszövetség fődelegátusa az ENSZ-ben és az UNESCO-ban is hangot ad a világszövetség ezzel kapcsolatos egységes állásfoglalásának. A határozat szerint összehívják az európai városok képviselőit az európai béke és biztonság kérdéseinek megvitatására. Ez a határozat összhangban van a korábbi budapesti felhívással és a Varsói Szerződés tagállamai külügyminisztereinek legutóbbi felhívásával.

— *Testvérvárosi segítség?*

— A városfejlesztési szekcióban, melynek munkájában részt vettem, főként a Szófiában létrehozott információs központ munkájáról volt szó. A központ összegyűjti és rendszerezi majd a különböző fejlesztési és rekonstrukciós terveket, s a testvérvárosok rendelkezésére bocsátja. Ez sokat segíthet a világszövetség mindegyik városának erősödő urbanizáció helyi problémáinak megoldásában. Egyébként arra is született elvi döntés, hogy a világszövetség Párizs közelében új székházat épít.

— *Szervezeti változás?*

— A kongresszus módosította alapszabályát. A módosítás szerint a világszövetség tagjai közé ezentúl felvehetők különböző igazgatási, területi egységek és nemzetközi szervezetek is. A kongresszus újjáválasztotta a világszövetség vezetőit, s a végrehajtó tanácsot is, melynek ismét tagja lettem három évre. A végrehajtó tanács úgy határozott, hogy következő ülését idén novemberben Romániában tartja.

— *Személyes benyomások?*

— A kongresszuson élénk vitaszellem uralkodott. A munkaprogram sok lehetőséget nem hagyott más irányú elfoglaltságra, a leningrádi háziga zdák kitűnő rendezése azonban nemcsak a kongresszus számára teremtetett kitűnő körülményeket, esti ki kapcsolódásról, kulturális programokról is gondoskodtak.

F. K.

Sorrend — programozás

Újabb dél-alföldi építőipari vállalatok kötöttek megállapodást a szegedi József Attila Tudományegyetem kibernetikai laboratóriumával, tervezési feladatok megoldására. A Dél-magyarországi Építőipari Vállalat már sikeresen dolgoztat a szovjet Minszk—22-vel. Ez a számítógép tervezte meg a dunaujvárosi házgyári elemek tervszerű szállítását és felhasználását a 6000 lakásos szegedi Tarjántelep építésénél.

A vállalat után az ugyancsak szegedi építésgazdasági és szervezési intézet területi osztálya kötött megállapodást a kibernetikai laboratóriummal úgynevezett sorrend-programozási problémák megoldására. Most a kecskeméti építő és szerelő vállalattal kötötték meg a szerződést. A Minszk—22-

vel az idén mintegy 3 millió forint értékű számítási feladatot oldanak meg az ország különféle vállalatainak, (MTI)

Üvegexport

Az Orosházi Üveggyár termékei iránt nemzetközi viszonylatban is nagy az érdeklődés. Siküvegből például egymillió 200 ezer négyzetméter exportálnak az idén tőkés piacra, s új vevők jelentkeztek a pa-

lacküvegre is. A szállítási határidőket a rekkenő hőség sem veszélyezteti, pedig az olvasztókemencék környékén 70—75 fokra emelkedik a hőmérséklet. Ennek ellenére minden műszak teljesíti tervét.

Az ajánlólevél

Nem tudnám már megmondani, riportalany volt-e, vagy csak ismerős, vagy éppen egy ismeretlen a döcögő vonaton. Arcát is nehéz felidézni, azt is, hogy mikor beszélgettünk. Csak a beszélgetés velejére emlékszem, az megragadt bennem, mint a jó mag. S most az asszociációk kiszámíthatatlan pályáján egyszer csak újra fölbukkant.

Hogyan is mondta? Szó szerint nehéz lenne már egyszerű, tömören sokatmondó kifejezését visszaidézni, de a fogalmak tisztán tükröződnek az emlékezetben. A fiatalokról, pontosabban a fiatalok és felnőttek viszonyáról így vélekedett egykori beszélgetőtársam: nemcsak a ránkibízottakért vagyunk felelősek, Szerinte a ránk nem bíztak is megbízatást jelentenek; a jövőtől van ajánlólevélük mindannyiunk számára. S ennek a jelképes ajánlólevélnek a szeretet, a segítőkészség, az emberség ébresztése, a felelősség felkeltése a dolga.

Igy értelmezte a felnővők és a felnőttek viszonyát, s ki mondhatná, hogy nem helyesen? Ki állíthatná, hogy nem az emberileg legigazabb módon? Szocialista társadalmunkban valóban erre formálhatunk jogot: az életet jobban ismerők, a tapasztaltak állandó segítő jelenlétére a fiatalok — kezdők, tapasztalatlanok — mellett. A lényegét kiszűrve, valamiféle „szülői jelenlétnek” nevezhetnénk azt az állapotot, amelyet — valamikori beszélgetőtársammal együtt — ideálisnak, kívánatosnak tarthatunk. Vagyis: az idősebb generáció tagjai úgy legyenek jelen — egy teremben, egy üzemrészben, egy lakónegyedben, sőt: egy városban! — a fiatalok mellett, hogy a felelősség kontaktusa állandósuljon közöttük. Így természetes ez, erre kötelezi az érettebb nemzedéket a fiatalság szíve fölött hordott ajánlólevél.

Amit szólt, abban teljesen igaza van — mondtam akkor a derék embernek. S azt hiszem, az olvasók jó része is így vélekedik, egyetért velem abban: ez lenne a kívánatos, az ideális, erre a szülői jelenlétre lenne szüksége ifjúságunknak.

Sőt, bizonyára példákat is tudnak mondani arról, hol és miben látják megvalósultnak az ilyen célkitűzéseket. Kezdve a gyáracsarnokokon, ahol a „szocialista módon” jelző jegyében ma már sok brigád valóban szinte szülőként van jelen egy-egy serdülő, egy-egy kezdő dolgozó életében. Gyámolítják, segítik, szeretetet adnak — sokszor az elvesztett család, tanácsokat a nemtörődöm szülők helyett is. Segítik a kezdők beilleszkedését, szakmai fogásokra, fortélyokra tanítják őket, s a szabad idő értelmes, hasznos eltöltéséhez is útbaigazítást adnak. S folytathatjuk — betetőzhetjük a sort a miniszteri rendeletekkel, parthatározatokkal, állásfoglalásokkal, szakszervezeti döntésekkel, amelyek az ifjúsághoz való viszonyunk alapvető elveit határozzák meg. Utat jelölve ezzel — mind a közösségeknek, mind az egyéneknek — a felelős magatartás gyakorlatához.

Kell ez az útmutatás, hiszen, ha meggondoljuk, a nem-célok valóra váltásában, a holnapi felnőttek nevelésében még sokan nem vesznek részt erejükhöz, tehetségükhöz mérten. Sőt, hogy visszatérjünk a kiinduló tételhez: sajnos, némelyek — szülők, vezetők, munkatársak — még a legszorosabban rájuk bízottakért sem érzik ezt a felelősséget, amelyet pedig — generációs szinten — azokért is érezniük kellene, akik nincsenek az irányításukra bízva. Kallódó embereké válnak fiatalok, mert sem az otthonukban, sem a munkahelyen nem érzik a szülői jelenlét melegségét, nem kapnak a szűkebb család vagy a nagyobb, családi közösség sugárzásából. Kapnak viszont — sajnos, még elég gyakran — olyan impulzusokat, amelyek mindenre fogékony természetüket rossz irányba hajlítják.

Gondoskodás, irányítás, tanítás. A tehetség felkutatása, segítése, szárnyra bocsátása. Bizalom. A lehetőségek feltárása. Ablakok nyitása a világra. A hétköznapi romantikájának megmutatása. Mennyi, mennyi ösvénye van a szocialista nevelőszándéknak!

Mennyi út, amely mind egy cél felé vezet; jövőt adni az ifjúságnak és ifjúságot a jövőnek. Sokat tettünk, még többet kell tennünk a fiatalokért, a holnapi felnőttekért, s ez különösképp vonatkozik a helyes elvek értesére, értelmezésére, konkrét esetekben való konkrét alkalmazására. S a fentebb körvonalazott szülői jelenlét igénye akkor is a legszebb igény, ha még sok helyütt a közvetlenül rábízott fiatalokért sem tesz meg mindent a vezető, a munkatárs, a szűkebb közösség. Sőt: annál többre, annál hathatósabb cselekvésre kell ösztönöznie.

Simai Mihály

Az új oktatási év menetrendje

A művelődésügyi miniszter rendelkezése értelmében július 15-től augusztus 24-ig zavartalan pihenést kell biztosítani a pedagógusoknak. Ennek annál inkább nincs akadály, mert véget értek a hagyományos nyári továbbképző tanfolyamok, az említett miniszteri rendelkezés szerint a nevelőket au-

gusztus 24-e előtt — legkorábban augusztus 21-én — csak indokolt esetben, egyénienként szabad beosztani bármilyen feladatra.

Ami az 1970—71-es tanév rendjét illeti, a szorgalmi idő változatlanul két félévre oszlik. Az első félév szeptember első munkanapján kezdődik és a téli szünet utolsó napján ér véget. A második félév a téli szünetet követő első munkanapon kezdődik és a rendtartásban előírt napon zárul. A diákok első félévi osztályzatait — a december 19-i állapotot alapul véve — a téli szünetben sorra kerülő osztályozó értekezleten zárják le és a téli szünet utáni első tanítási

napon hozzák a szülők tudomására az ellenőrzőkönyv útján. A téli szünet 1970. december 21-től 1971. január 6-ig tart.

A tanévnyitó értekezletet az év augusztus utolsó hetében, a nevelési értekezleteket novemberben és áprilisban (a félévi tanterületi értekezletet a téli szünetben), a tanévzáró értekezletet az általános iskolákban 1971. június 19-ig, a középiskolákban június 30-ig kell megtartani, az igazgató által megjelölt napon. Az írásbeli érettségi, képesítő vizsgák valamennyi középiskolában (gimnáziumban, szakközépiskolában, középfokú technikumban) a napközi tagozaton 1971. május 11. és 18. között lesznek.

SZERDA,
1970. JÚLIUS 15.

DÉLMAGYARORSZÁG 3